

Mn. Vicenç Fiol: capellà obrer, exemple de fidelitat a l'Evangelí

Dv, 21/08/2015 per Catalunya Religió

(Xavier Merino)

*"Vaig néixer pobre, he viscut pobre; moriré pobre i n'estic molt content.
La pobresa m'ha fet fort i m'ha enriquit"
Mn. Vicenç Fiol*

Aquesta reflexió d'en Vicenç deixa veure com era: pobre, senzill, humil, sempre al costat dels pobres, dels febles, dels marginats, dels exclosos. I un enamorat de Jesús de Natzaret.

En Vicenç va néixer a la Jonquera el 12 d'agost de 1938. No va tenir una infantesa fàcil. La seva família era molt pobre i, com a germà gran, als vuit o nou anys va començar d'anar a bosc per ajudar el pare a fer carbó i s'hi passava setmanes senceres. El mestre, que el veia capacitat, en va parlar amb el rector i van aconseguir que entrés al seminari.

Allà, el seu caràcter bonhomíós i pacíficament rebel tampoc no li va fer fàcil. Era un ocell de bosc i es sentia engabiat. Ja llavors va establir contacte amb l'HOAC i la JOC i va començar de conèixer i estimar el món obrer que, sempre, ha estat el seu món.

Enviat com a vicari a Tordera va entrar en contacte amb els treballadors de Fibracolor i, ran de l'acomiadament de més de setanta obrers en Vicenç en parlà a l'homilia. La direcció de l'empresa es va queixar al rector, el qual en va parlar amb el bisbe Cartaña i al cap de pocs dies el van fer anar de vicari a Caldes de Malavella. Després, enviat a la parròquia de Sant Pere de Figueres, va tornar a tenir conflictes i el bisbe Jubany l'envià a França a reflexionar. Allà va entrar en contacte amb el món dels capellans obrers.

En tornar, al cap d'un any, va ser vicari a Palafrugell. Després de reflexionar-ho a fons amb el seu company Rossend Darnés, van anar a dir al bisbe Jubany que volien ser capellans obrers. Jubany no ho veia clar i els va dir que ho pensaria i els diria alguna cosa. Com que passaven els mesos i no tenien resposta, van buscar feina i van dir al bisbe que ja treballaven i que havien decidit viure del seu sou i renunciar a la paga de capellà. En Vicenç va treballar en una indústria del suro i en Rossend en feines agrícoles. Al cap d'un temps els van confiar la parròquia de Regencós i allà van demostrar que podien ser uns bons obrers i uns bons capellans alhora. A més de la paga de l'estat també van renunciar a cobrar pels serveis religiosos.

Al cap de poc en Vicenç va anar a fer d'aprenent de pintor de cotxes a un taller de la Bisbal. Quan el taller anava molt malament, amb alguns treballadors, van

muntar la Cooperativa Sant Cristòfol dedicada a la reparació de cotxes. Va exercir aquest ofici més de trenta anys, fins a la jubilació i des de llavors va viure de la pensió.

El 1978 en Vicenç va ser nomenat rector d'Ullà. El 2008 li van donar, també, les parròquies d'Albons, Bellcaire, Marenyà, la Tallada i Tor. El 2010 va deixar la parròquia d'Ullà i va anar a viure a Bellcaire.

Incansable, en totes aquestes poblacions va promoure la vida associativa, cultural i social i hi va participar activament. Sense oblidar les tasques de capellà: visitar els malalts, parlar amb la gent gran, la catequesi, ...

Com a ocell de bosc que havia estat de petit, estimava profundament la terra i va participar en accions per defensar-la. En destaca la lluita pel tancament de la pedrera d'Ullà en la qual es va implicar a fons.

A partir de l'any 1972 va ser consiliari de grups d'HOAC, amb els membres dels quals va establir llaços d'amistat molt profunds. Va col·laborar habitualment amb el Secretariat Diocesà de Pastoral Obrera.

Va ser membre actiu, juntament amb en Rossend, del Col·lectiu de Capellans Obrers dels Països Catalans, grup en què participà activament juntament amb en Rossend. I, des de la seva jubilació, col·laborà amb a Àkan, de Girona, i Dudal, de Torroella de Montgrí, on va impartir classes de català a persones immigrades, cosa que li permeté de conèixer a fons el món de la immigració. El Col·lectiu de Dones en l'Església per la Paritat, on pogué conèixer el feminisme religiós i donar-hi suport. Justícia i Pau, ACAT, l'Agenda Llatinoamericana...

Home de fe i espiritualitat profunda va voler fer un seguiment radical de l'evangeli. Va lluitar per una església més pobra, més oberta, més propera al poble, amb més esperit de servei que no pas de poder. Va ser impulsor i cofundador del Fòrum de Capellans Joan Alsina de Girona, alguns dels documents del qual, no van ser entesos per la jerarquia i, al cap i a la fi, pràcticament tot el que el Fòrum va dir i demanar en aquells documents ara ho predica el papa Francesc, pel qual en Vicenç sentia una profunda simpatia.

Algunes frases d'en Vicenç que ajuden a entendre com pensava:

Com a capellà obrer: *"Va costar molt ser reconeguts i acceptats per la part més conservadora de l'Església."*

Anticlericalisme: *«És paradoxal, però és l'Església mateixa que crea l'anticlericalisme.»*

Perquè no volia cobrar de l'estat: *«Que encara avui l'Església depengui econòmicament de l'Estat és escandalós. Llavors, amb quina llibertat poden fer una denúncia profètica? No pot.»*

Sobre el Concili Vaticà II: *«El Vaticà II ens donava suport i ens va donar força.»*

La tasca del Fòrum Joan Alsina: *«Neix quan veiem que l'Església va cap al clericalisme. Naixem com una veu crítica en una Església que hauria de ser plural.» «És una constant en el Fòrum Joan Alsina reivindicar una Església pobra, dialogant i en comunió amb els pobres. L'Evangelí és ple d'exemples de suport als*

pobres, als malalts i als marginats. Aquests han de tenir una atenció preferent.»

Les exèquies d'en Vicenç es van fer segons les voluntats que havia deixat escrites. La missa exequial, senzilla i sense fastuositat, va ser celebrada per en Rossend, el seu company capellà obrer, assistit per un altre capellà del Fòrum. L'església d'Ullà, molt gran, va quedar petita i moltes persones no hi van poder entrar. Les persones que van parlar van ressaltar la seva gran humanitat, la bondat que desprenia, el seu treball constant en favor dels més desafavorits. I també la seva cultura que abastava la literatura, la poesia, la música, el cinema, així com els seus coneixements teològics i d'espiritualitat.

Un dels amics va dir: "Eres home de la TERRA, ocell de bosc, estimaves per damunt de tot la llibertat, la justícia, la solidaritat, la pau i la crítica argumentada, no d'una manera teòrica sinó reflectida en el POBLE. Per tot plegat i per moltes altres coses que ens deixem, moltes i moltes gràcies."

I jo he d'acabar dient: gràcies, Vicenç de tot el que hem rebut de tu, del teu acolliment, del teu suport, de la teva amistat incondicional.

Xavier Merino

Nota complementària

En redactar l'article amb pressa i sense prou coneixement d'algun tema, hi han sortit alguns errors o imprecisions:

- . en Vicenç i en Sendo no van parlar amb el bisbe Jubany fins que ja tenien feina.
- . en Vicenç va estar molt poc temps a la fàbrica de suro, mentre que en Rossend hi va treballar 23 anys. Després, treballà dos anys en una indústria química i, posteriorment, al sector agrícola.
- . l'any 1971 van anar a viure tots dos a Regencós. En Vicenç n'era rector, mentre que en Rossend en va ser d'Esclanyà.
- . la cooperativa no es va muntar perquè el taller on treballava en Vicenç anés malament econòmicament. Va ser una experiència cooperativista que van impulsar ell i un altre company. La cooperativa va reeixir en l'aspecte econòmic, però no en el cooperatiu.